

МАЙДАН

ОЛЕГ КОРОТАШ

БЛЮЗ БІЖЕНЦІВ

З якого ви племені, пожирачі цитат?
Шкірою слів обтягнуті барабани.
Хлопчики псують парти іменами дівчат,
а дорослі псують усе – від Біблії до Корану.

З якого ви племені, пожирачі ідеї?
На ваших флагштоках прапори облуди.
З якої б війни не вертав Одиссей,
по обидва боки зла – люди.

З якого ви племені, пожирачі свобод?
На який континент втекти поїздами.
Під яким вітрилом останній флот
цивілізації спочине на дні океану.

СІЕСТА

Ми нарікаємо завше, що минула пора
великих людей – чоловіків і жінок,
котрі у чистій одежі здіймалися на Агору.
Але ж у природі так є: грубує кора,
минає століття, і вже вінок,
а не лавр, шелестить над чолом потвори.

Думаю, що колись і мені доведеться,
осипавшись листям, посидіти в парку,
спостерігаючи буття у формі і подобі.
Не упійманий час нарешті озветься,
спогад про неважливе здавить карк,
втім, у пам'яті більше тепла, аніж жадови.

Все залишиться в минулому, майже все.
Стільки слів і розмов стануть просто прахом,
і постане питання: що насправді свобода.
Відженеш хлопчаків – і мурашник спасен,
посваришся із дружиною під вечірнім дахом
або просто нап'єшся чаю, бо така погода.

І що таке спогад – по суті, сні,
класицизм протиставлений модному авангарду,
наче одну країну змінюєш на іншу, менш жорстоку.
Таку, де не вчепиш на кітель свої ордени
і хмари на старості літ за вікном мансарди –
це найкраща форма держави, доступної оку.

ПІСНЯ ЙОСИФА ФЛАВІЯ

Гортаючи життя, наче книжку свою важку,
зі сторінками дерев і різьбою навскіс хреста,
прошу вибачення у тебе за любові тиху ріку,
яку перейшов уночі і зруйнував міста.

Про війну у пустелі пишу арамейською з мов,
як писав би властиво грецькою про подорож і руно.
Коли богу Сіону, поміж земних настанов,
треба розп'яття, – краще б послав по вино...

Не важливо скільки загине поруч стіни.
Як закінчиться збір урожаю, як вийде строк, –
у блукаючій братській могилі цієї війни
не побачу нічого, окрім Космосу і зірок.

дорогий Боже
во славу тобі
я створив скульптуру
героя

назвав Давидом

та учора
якісь вандали
прикрили йому
геніталії

мій Боже
нагота убогих голів
гірша фалоса
з мармуру

з повагою
твій
Мікеланджело

Ти осайна, як Сонця гріш,
що котиться Андріївським узвозом.
І скільки б у тобі прекрасний вірш
не дихав юністю, як грози
тамують щем над банями Софії, –
мрія...

Ходи легкої княжий схил,
покірний під обцасом Візантії.
У стриманій поставі помах крил
і небезпека в кожній дії;
немов вода Дніпрова, прагнеш сили,
мила.

Розпечена бруківка шкіри, мов химер
прочинена містична загадковість.
У тобі Бог галантерей помер,
так, наче світ банальна випадковість.
Самої сукні мало: що на споді?

– Твоя осанна вроді.

І птахи бухають перед відльотом,
з тої осені – хіба лід у склянках.
З лєтовища в небо виють койоти
і зникають кудись до ранку.

Це етика прерій і байдуже зграї
хто ти насправді, якої віри.
Церкви парасольок і дощ із Раю;
Київ – Нью-Йорк, але без шкіри.

Знову з тебе облазить простір,
риби, бізони, хмари, століття.
Бог до лисички приходить у гості
просто поїсти, просто погрітись.

Бути усім і лишатись самому –
це повнота повітря у дзбанку.
Хто ти, людину, якого дому,
і де зникаєш кудись до ранку?

Повертайся з війни, навіть з Південної Африки,
минаючи два океани, виноградну лозу країн.
Життя, мов карака, повільно вповзатиме равликом
в домівку безмежного неба, де клітчатий кілт руїн.

Міжребер'ям дерев – хіба лісовий їжачок
нагадає про щось одомашнене з мискою молока.
І дай бог в прочинену браму раптом якась із дочок
випурхне в теплі обійми, немов з рукава рука.

Пам'яті п'яний капрал тягтиме свою порожнечу,
туди, де блаженні й живі – його повоєнний Рай.
Дикун з Трансваалю, – арміям не перечать,
хоча дослужився до права радити «не вбивай».

Стежини води і ріки, години за п'яною грою.
Гупаєш кухлем до бару, земля в гаманці – як звір.
По ватерлінію віскі волаєш пісень з китобоем,
у спадок залишивши британам пасма шотландських гір.

Ці порти смердять свободою,
як сіті рибою, художниками пейзажі.
Замкнена в собі, мов у кліть, надводною
поверхнею Земля повертає важіль
циферблату і стрілка стає Природою,
піском років, незабутніх вражень.

Я не знаю звідки беруться сили океану
так любити місячне сяйво, відпливи і припливи
переміни сезонів. Вочевидь псих, що виготовляє ікебану,
так уявляє реальну (втративши колективну)
свідомість; чи імам, гортаючи сторінки Корану, –
прагне вина, або хоча б зливи.

Не обернеш глобус – обертай скатертину
з материками горняток та островами розсипаних крихт,
на кожній з яких Поліфем пасе кіз, і нема людини
з іменем Ніхто, аби завдати божому синові кривд.
Для порозуміння з Всесвітом достатньо латини,
для порозуміння з людиною – крик.

Коли прямуєш слідами Космосу, якої-небудь богині,
де одяг не потребує хутра і твоїх цілунків,
там, де народжуємося ми у світ нагими, –
із впадинами і лісами, солдатиками без обладунків, –
любовна метушня під ковдрою стає благими
спробами молекули розпаду для порятунку.

*Олег Короташ на воєнній базі
Добровольчого Українського Корпусу
чистить зброю, травень 2015 р.*